

تجمعات اخیر همه جریان های سیاسی را نگران کرده است پروژه القای نامیدی

گزارش

رزوانه رضایی پور: الهام یوسفی

روزنامه نگار

و اتفاقاً به مصادیق دقیقی از گذشته و حال تندروری هایی که حالا دیگر تنها علیه دولت یا مجلس نیست و به نحوی تصمیمات ارکان مختلف نظام را زیر سؤال برده اند، اشاره می کند .

بهانه اظهارات نبویان که فیلمی از آن روز گذشته در فضای مجازی دست به دست شد، ماجرای تجمع افرادی معدود در برابر مجلس و حمایت طبقی از نمایندگان مجلس از این تجمعات بود. اما به فهرستی بلندبالا از مواردی اشاره کرد که در گذشته با همین رویکرد بی توجهی به مصالح کلان کشور حتی از تدابیر رهبر معظم انقلاب نیز عبور کرده اند.

مخالفت با قانون دوقطبی ساز

نایب رئیس کمیسیون امنیت ملی و سیاست خارجی با اذعان به اینکه تصمیم شورای عالی امنیت ملی برای به تأخیر انداختن ابلاغ قانون عفاف و حجاب برای جلوگیری از هرگونه تنش و دوقطبی سازی در کشور بوده است، گفت: «نناید در جامعه دوقطبی ایجاد شود و تندرورها به دنبال ناامیدی انقلابی ها از همه ارکان نظام هستند. پشت پرده گردانندگان تجمعات درباره حجاب، تندرورایی هستند که کل نظام را در قضایای واکنس و وعده صادق زیر سؤال بردند، پس نناید به آنها اعتماد کرد.»

به گزارش ایرنا، نبویان در دادن آدرسی دقیق

نبویان، نایب رئیس کمیسیون امنیت ملی: سؤال من از این افراد تندرور این است که شما به دولت، مجلس قوه قضائیه و فرماندهان نظامی اعتماد ندارید این کار جز تندروری چه می تواند باشد

اگرچه در بیان نبویان تازگی دارد، با این حال نگاهی به سابقه تحركات تندرورها بویژه در دو دهه اخیر حکایت از آن دارد که اتفاقاً انقلابی ترین و اثرگذارترین چهره های سیاسی پیش و پیش از دیگران سبیل حمله تندرورها قرار گرفتند. از مهر و تسبیحی که در ۲۲ بهمن سال ۹۱ در حسینیه امام خمینی (ره) در قم، به سمت علی لاریجانی رئیس وقت مجلس شورای اسلامی پرتاب شد، تا اظهارات و شعارهای تند و بعضاً توهین آمیزی که علیه رئیس مجمع تشخیص مصلحت نظام سر دادند، تا همه اتهامات و تهمت های ناروایی که در این سال ها تنها به صرف تفاوت دیدگاه در سیاست داخلی و خارجی علیه

مستولان و وزرای دولت های غیر همسوی شان نثار کردند. این همه گویا تا پیش از این از سوی برخی سیاسیون صرفاً تعارض و تقابلی جناحی ارزیابی می شد و از آنجا که رقبای سیاسی را به حاشیه می راند و واجد انتقاد به نظر نمی رسید.

با این حال به نظر می رسد واقعاتی که از بیرون و درون به کشور تحمیل شده است؛ عبور بی تفاوت از کنار این رفتارها و موضع گیری ها را غیرممکن کرده است. اظهاراتی صریح همچون آنچه نایب رئیس کمیسیون امنیت ملی و سیاست خارجی مجلس مطرح کرده است، اما پرسش هایی را پیرامون تندرورها و تندروری ها ایجاد می کند.

تا پیش از این به نظر می رسید که تندروری یک مشرب سیاسی است که در ماهیت خود از رقابت ها و منازعات جناحی ریشه می گیرد و از همین ساحت است که به منتقد و مخالف تصمیمات دولت یا مجلسی که سکنا دار خود ارزیابی می کنند، اما سطح دیگری از خود ارزیابی را طلب می کند. جست و جویی در ریشه یابی از تندروری ها که سبب آن است، اینک آتشفخوری فکری تندرورها کجاست و آنها چه مقاصدی را دنبال می کنند.

راه های مقابله با تندرورها

ناصر اجمانی
فعال سیاسی
اصولگرا

نهادی به نام شورای عالی امنیت هست که ترکیب آن مشخص است و درعین حال مصوبات این شورا باید به تأیید رهبری انقلاب برسد. این نهاد درباره یک قانون تصمیم را اخذ کرده و ترجیح داد که اجرای آن قانون متوقف شود. وقتی افرادی می آیند و تصمیم این شورا را زیر سؤال می برند، به این معنی است که شورای عالی امنیت ملی کشور و کسانی که به این تصمیم رأی داده اند را زیر سؤال می برند. نکته این است که چنین برخوردی فقط مختص این زمان نیست. در دوره های دیگر همچون وقایع سال های ۷۷، ۷۸، ۷۹ و ۸۰ جریان های رادیکال دیگری هم بودند که برای خود حد و مرزی قائل نبودند.

بنابراین در هر مواجهه با تندروری و رادیکال ها، ابتدا باید بدانیم با چه کسانی طرف هستیم و از سوی دیگر بفهمیم که از نظر روانشناختی به دنبال چه هستند. در این صورت است که می توان نحوه مقابله و مواجهه با آنان را یافت. در برخورد با رادیکال ها نباید به گونه ای عمل شود که افکار آنان ترویج یا ترویج شود. در این صورت ما در واقع در زمین آنان بازی کرده ایم. به عبارت دیگر در برخورد با آنان نباید از ادبیات خشن استفاده کرد، با اینکه نباید مرزهای قانونی را هم شکست.

در این شرایط مهم ترین کار همه جریان های فکری اعم از اندیشمندان، دلسوزان، صاحب نظران و افکار عمومی مردم باید این باشد که با این تندرورها، با استفاده از ادبیات مناسب و مستدل بحث و برخورد شود. این درحالی است که متأسفانه پاسخ های مستدل و منطقی یا متین و فاخر به این افراد داده نمی شود.

ضمن اینکه نوعی فضای مصلحت اندیشانه هم دیده می شود که برخی ترجیح می دهند برای حفظ آبروی خود با این جریان ها مواجه نشوند که این امر مضر است.

احساس خطر همگانی نسبت به تندروری ها

غلامرضا زرقیان
استاد
سابق دانشگاه

در چند دهه اخیر تندروری ها در کشور اشکال مختلفی داشته است. برخی از این افراد به قدری در باره مسائل سیاسی راه افراط طی کرده اند که این افراط گرایانه بهره برداری از این افراد افراطی در مسیر ایجاد خشونت و ارباب به وجود آورد. در رویدادهای سیاسی سال های اخیر هم شاهد عادی سازی تندروری و تندروری بوده ایم. همچنان که در مسأله حجاب شاهد بودیم وقتی نمایندگان جمهوری اسلامی ایران، در سخت ترین شرایط، طی یک گفت و گوی بین المللی در برابر چند کشور، مجدانه از حقوق ملت ایران دفاع می کردند، در داخل با فشارهای عادی های رویه رو بودند. در این دوره تلاش می شد با سناریوهایی که هیچ کدام واقعیت نداشت، کشور دچار بن بست شده و مسیر حرکت آن قفل شود.

امروز هم شاهد هستیم که برخی با حضور و تجمع در مقابل پارلمان، میدان پاستور یا بیوت مراجع عظام تقلید همان راه را می روند. با علم به اینکه می دانند اقدامات آنان غیرقانونی است، اما به دلیل بی هزینه بودن این اقدامات غیرقانونی همچنان آن را دنبال می کنند. انتقاد حجت الاسلام نبویان از این افراد تندرور درحالی است که شخص آقای نبویان از منتقدان

تندروری، بازی در زمین دشمن است

حسین خاتمی
مقدم
فعال سیاسی
اصولگرا

تا با افزایش این ناراضیاتی ها ایران از درون دچار مشکل شود، به گونه ای که اصلاً نیازی به جنگ نظامی نباشد. بنابراین، جریان های فکری و سیاسی باید مراقب باشند تا در زمین آمریکا بازی نکنند و با حل مشکلات مردم، رضایت آنان را جلب کنند. نه اینکه کاری را دنبال کنند یا حرف های در مطرح کنند که این نقشه آمریکا عملی شود. مقام معظم رهبری نیز در سخنرانی اخیرشان بر انسجام داخلی به عنوان شرط پیروزی کشور و نظام تأکید کرده اند، چرا که در غیر این صورت نمی توانیم در مقابل دشمنان ایران یعنی صهیونیسم و آمریکا پیروز شویم. امروز راه پیروزی کشور در انسجام داخلی است. بنابراین، افراد و جریان هایی که بر خلاف قوانین کشور و منویات رهبر انقلاب موضع می گیرند، اظهار نظر می کنند یا اختلاف ایجاد می کنند، در واقع در زمین دشمنان ایران بازی می کنند. چرا که حمایت مردم از حاکمیت یکی از سرمایه های نظام سیاسی ایران است. بنابراین هموایی و هم صدایی با تندروری ها نتایج غیرقابل جبران خواهد داشت. چرا که اگر این اختلافات به دوقطبی شدن جامعه بینجامد، مردم اولین کسانی خواهند بود که هزینه این تندروری را پرداخت می کنند. من برای باورم که نخبگان فکری و سیاسی کشور، در کنار احزاب و تصمیم گیران، نباید اجازه دهند تندروری ها برای نظام و مردم هزینه ایجاد کند. چرا که این هزینه ها باعث می شود نتوانیم مشکلات جامعه را به خوبی حل و فصل کنیم و اقتدار لازم نظام را در مقابل تهدیدها و تحریم ها نداشته باشیم. بنابراین باید تلاش کنیم تا با حل مشکلات مردم و ایجاد رضایت در جامعه، از تندروری ها جلوگیری کنیم و نظام را در مقابل چالش های خارجی مستحکم تر کنیم.

اما پس از حضور برخی چهره های سیاسی و سخنرانی برای این جماعت بود که تحركات آنان به قم و مقابل بیوت مراجع عظام تقلید هم تسری یافت.

حالا زیر این بیم وجود دارد که افزایش این حمایت ها، بار دیگر آتش تندروری ها و رادیکالیسم را تندتر کند.

در این صورت مسأله این است که آیا همچنان حامیان و دمنندگان بر این آتش، مسئولیت آن را برعهده خواهند گرفت و باز هم حاضر خواهند شد در جمع این عده حاضر شوند و بگویند «شما حق دارید کار غیرقانونی بکنید» یا اینکه در «انجام دادن کار غیرقانونی» حد و مرزی هم برای دوستان رادیکال خود قائل هستند یا معتقدند که بی قانونی و عبور از قانون برای گروه تحت حمایت آنان حد و مرز ندارد؟

اساساً کسی که نقشه شروع بی قانونی ها را تأیید می کند، می تواند نقطه پایان بی قانونی ها را هم مشخص کند؟ مسئولیت مخاطرات این بی قانونی ها و گسترده شدن دامنه آن، با کیست؟

مخالف حجاب بخوانند و نیروهای مسلح و ارکان شورای عالی امنیت ملی را مخالف انجام عملیات وعده صادق ۳ و همه اینها همان معنی را به ذهن متبادر می کند که سیدمحمود نبویان گفت.

آن معنی این است که چه نیروهای مسلح و چه شورای عالی امنیت ملی، یا به صورت مستقیم زیر نظر رهبر معظم انقلاب فعالیت می کنند یا مصوبات آنها، بنا به سازوکارها و رویه هایی، در نهایت از تأیید رهبر معظم انقلاب برخوردار است.

از این رو می توان این گزاره نبویان را صادق دانست که غایت این حملات تندرورانه، نه نیروهای مسلح یا رئیس مجلس و رئیس جمهوری، بلکه همه ارکان نظام است.

و همه باید مثل شما رفتار کنند و مانند شما اساساً براساس آنچه شما می خواهید عمل کنند» علت قوت گرفتن و نیرو یافتن این جریان ها است.

به عبارت دقیق تر، این پشتوانه سیاسی است که تندرورها را وامی دارد و آنان را در آن جایگاه خودمهم پندار قرار می دهد که حتی رئیس مجلس شورای اسلامی را

مسأله تجمعات مقابل ساختمان مجلس شورای اسلامی در میدان بهارستان یا میدان پاستور یا در قم و مقابل بیوت مراجع عظام تقلید، این نیست که تعداد اندکی جمع می شوند و شعار می دهند. هیچ کشوری و هیچ نظم و ساختار سیاسی از تجمع و هیچ جامعه ای نیز از فعالیت های چنین شعبه ها در دچار مشکل نمی شود.

شماره ۲۰۰ یا ۳۰۰ نفر دچار مشکل نمی شود. جمعی دچار تشویش نمی شود، حتی اگر این گروه شعارهای بسیار تندی هم سر بدهند. مسأله مهم تر و اساسی تر این است که این تجمعات، به نوعی قطب بندی درون ساختارهای رسمی منجر شده است.

به عبارت دقیق تر، دست کم تا اینجای ماجرا، این تجمعات باعث بروز نوعی شکاف و تقار درون مجلس شورای اسلامی شده است.

به این شعارها که چند روز پیش از سوی تعداد کمتر از ۵۰ نفر مقابل مجلس شورای اسلامی سر داده شد، دقت کنید: «قالبیاف سازشکار مخالف حجاب است» یا «وعده صادق ما عزل سازشکاران است.»

چه کسی می تواند باور کند که محمدباقر

نگاهی به تندروری ها از زاویه های متفاوت

مهدی خاتمی
رئیس کل پور
گروه سیاسی

شود من (یعنی قالبیاف) مخالف حجاب نیستم، در شورای عالی امنیت ملی خلاف مصلحت و مقتضیات امنیت ملی کشور رأی می دهم و سخن می گویم.

پس چرا این عده معدود که مدعی هستند انقلابی تر از هر انقلابی دیگری در جمهوری اسلامی هستند، رئیس مجلس شورای اسلامی را به مخالفت با امر شرعی حجاب با شعار درباره وعده صادق ۳، عملاً نیروهای مسلح و ارکان تصمیم گیری امنیت ملی جمهوری اسلامی ایران که در شورای امنیت ملی حضور دارند را زیر سؤال می برند؟

یکی علت بیان این شعارهای تند و البته بی پایه، تحت تأثیر قراردادن مخاطبان است تا شاید آنان را به عکس العمل وادار کنند. این عکس العمل می تواند نوعی حرکت انفعالی باشد، به این معنی که گفته شود حق با شما است و برای اینکه مشخص